

Boterhammen met Chocopasta

Verhaaltjes voor dromers
met originele tekeningen van Wim Kerkhove

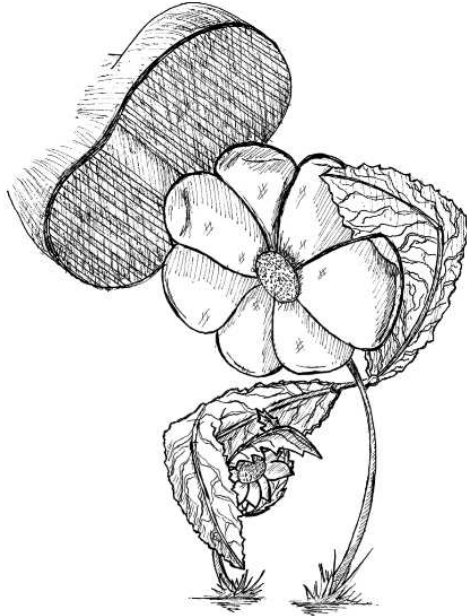
Eric Kerkhove

INHOUDSOPGAVE

De eenzame Bloem	4
De ongelukkige Prinses	7
De zwarte Vlek	13
De geduldige Prins	20
De onmogelijke Prins	27
De Kat en de Hond	33
Het verdrietige Zonnetje	36
De wijze Oom	40
De Ster en de Beer	45
Boterhammen met Chocopasta	49
De Allerbeste.....	55
Een Doos vol Geluk	62
Een klein Leugentje	68
Het Spiegeltje	82
Het Manneke op de Maan	89
De machtige Eik.....	96
De Leerling Engel.....	100
De onaanraakbare Prinses	108

De gevallen Ster	115
De kouwelijke Prins	123
Het lieve Poesje	129
Het Elfenpoeder	134
Het Hondje dat zich een Kat voelde	141
Het Meisje dat alsmaar mooier werd.....	146
De Prinses en de Spiegel	153

DE EENZAME BLOEM

Er was eens een bloem...

Zoals alle bloemen was ook deze eens een zaadje geweest, meegevoerd met de wind, om ergens neer te komen... Hopelijk niet al te slecht?

Het zaadje was gevallen, en was beginnen groeien, en wortel te schieten. En daar kwam zowaar een plantje uit de grond, en wat later was ook onze bloem er.

Helaas... Erg goed bleek het plantje daar niet te staan. Het groeide er moederziel alléén, ergens midden op een pad. Ontelbare voeten stampten om haar heen, en vertraptten haar voortdurend. In het begin kon ze wel iedere keer weer recht komen, maar na enige tijd ontzonk haar de kracht en de moed. Het hielp toch niet! Ze werd bang en triest, en durfde met moeite nog haar kopje uit te steken.

Maar de wind, die toch Gods adem is, waait altijd waar we hem nodig hebben: een ander zaadje kwam ook aangewaaid, en landde precies naast het trieste bloempje. Ook dit zaadje groeide tot een bloem, opende haar ogen, zag die grote voeten rond zich neer ploffen, en zag ook dat verschrompelde bloempje naast zich.

“Wat scheelt er jou?”

“Ik ben bang!”

Ja, het was wel om bang van te worden, die grote voeten die rond en zelfs op je blaadjes trappen.

Maar wat helpt het om bang te zijn? Wat helpt het om ineem te schrompelen? Je wordt alleen maar nóg meer vertrapt, omdat de mensen je dan niet eens meer zien. Als je je toont, dan zijn er toch enkelen die je zien en niet op je trappen, en je zelfs mooi vinden. En bovendien... als je met twee bent en met twee open bloeit, dan zien ze je nog beter en sta je nog zo veel sterker ook, omdat je op elkaar kan steunen.

Het duurde erg lang eer het bange bloempje die preek durfde te geloven, maar... Op den duur kwam het toch recht. Zó schoon en zó fel!

De mensen konden er niet meer naast kijken, en vanaf dan gingen ze allemaal in een boogje om dat koppel bloemen heen. In bewondering en respect.

En de twee bloempjes stonden daar nog lang samen en gelukkig.

DE ONGELUKKIGE PRINSES

Er was eens, in een ver en rijk land, een koningspaar, en ze waren heel gelukkig met elkaar.

Alleen hadden ze geen kinderen, en daarom hadden ze allebei toch veel verdriet. Bij alle dokters van het land gingen ze te rade, maar geen was er die hen helpen kon. Hun smart werd alsmar groter, en ook hun wanhoop groeide, zodat ze tenslotte, ten einde raad, bang en met tegenzin, op bezoek gingen bij de boze heks. Zij was de machtigste tovenares van het hele land. Maar tevens de meest boosaardige.

Met een grijns op haar afschuwelijk gezicht, en met haar heksenneus in de lucht, ontving zij, trots en hoogmoedig, het ongelukkige paar. Ze wist al lang waarvoor zij kwamen, maar ze vond er plezier in hen te vernederen door hen het hele verhaal van hun vergeefse verlangens te laten vertellen. Ook vond ze het plezant hen nog méér te kwellen, en vroeg een jaar bedenktijd. Ondertussen moesten zij haar in alles ter wille zijn, en dan zou ze wel zien.

Het jaar ging voorbij. De heks eiste de meest afschuwelijke dingen, de koning en de koningin werden helemaal ongelukkig, de welvaart van het land ging naar de knoppen, en het volk werd ontevreden!

Genietend van de triomf bij al het onheil en de problemen die ze teweeg gebracht had, besloot de heks hun wens in te willigen. Ze gaf de koningin een vies brouwsel om te drinken, en zei: "Als je dat drinkt, zal je een kind krijgen. Maar ik waarschuw U: nooit ofte

nooit zal uw kind het geluk kennen, en altijd zal het de miserie waarin gij uw land gebracht hebt, met zich mee dragen!”

De koning en de koningin gingen weer weg van bij de heks, nog méér bedroefd dan tevoren, en niet wetend wat te doen.

Maar het verlangen naar een kindje werd te machtig. En hoewel haar man het haar ten strengste verboden had, slikte de koningin op een nacht de ongeluksdrank. De koning was woest toen hij het vernam. Hij schold haar uit voor al wat lelijk was, en verweet haar dat ze niet had kunnen wachten tot hij het land weer welvarend had gemaakt. Maar het onheil was geschied.

En negen maanden later werd een dochtertje geboren. Van heinde en verre kwamen machtigen en rijken het kind bekijken, en allen waren het erover eens dat het een schoonheid was. Maar de koning en de koningin konden niet gelukkig zijn, bij het vooruitzicht van wat hun kind te wachten stond.

Het toeval wil dat juist rond die tijd een machtige en goede fee vanuit een ver land op doorreis was. Zij hoorde van het kind, en besloot ook even langs te gaan. Daar hoorde zij het hele verhaal, en dacht diep na.

Ze sprak: “De vloek over de prinses kan wél ongedaan gemaakt worden, maar alleen haar eigen tranen kunnen haar uit de betovering bevrijden!”

Hoop rees opnieuw in de harten van de arme ouders, en elke dag stonden ze bij hun kind te wachten tot haar tranen zouden vloeien.

Het meisje groeide op tot een prinses van wonderlijke schoonheid, maar tranen had ze niet. Ze was ongelukkig, en overal waar ze kwam, bracht ze alléén problemen. Haar verdrietige ouders probeerden alles wat zij maar konden bedenken: ze sloegen haar, ze vertroetelden haar, ze kwelden haar, ze hielpen haar. Maar het meisje weende niet, en begreep niet waarom haar ouders haar zo vreemd behandelden. Het maakte haar alleen nog méér ongelukkig. Zij zocht wanhopig naar het geluk. In rijkdom, in macht, in succes, in plezier, ... en ook in zelfkwellling. En ze wérd bewonderd, ze hád succes, ze hád plezier. Maar het geluk vond ze niet. En ook haar vrienden lieten haar in de steek. Zij hadden al gauw door dat de prinses hen alleen problemen bracht als ze zich wat té veel met haar in lieten, en geen van hen had dát er voor over. Géén van hen hield écht van haar, en zij hield eigenlijk ook van niemand. Omdat er niemand was om van te houden, omdat zij niemand met haar problemen wou opsolferen, omdat ze eigenlijk nog te veel voor zichzelf aan het zoeken was.

Zo kwam het dat zij op een dag weer eenzaam op wandel was.

Opeens zag ze onderweg een jongeman zitten. Alléén, dromend.

Het was wel duidelijk dat hij niet van haar stand was, en dus mocht ze hem eigenlijk niet aanspreken. Maar hij zag er zó eenzaam uit, en daardoor voelde ze zich wel wat met hem verbonden. Ze ging bij hem zitten.

“Wat scheelt er?” vroeg ze hem.

“Ik ben eenzaam...” zei hij.

“Waarom?” vroeg ze verder.

“Ik ben een mislukte clown.” antwoordde hij, “Ik kan nooit grappig zijn! Ik zou de mensen zó graag doen lachen, maar ik kan niet anders dan ernstig spreken, en dat verveelt de mensen... Ze laten me allemaal liever links liggen...”

“Hoe triest!” reageerde de prinses.

En ze vertelde hem haar verhaal, en hoe zij het geluk maar niet kon vinden.

“Je zoekt verkeerd!” wees hij haar terecht, “Je denkt dat het geluk aan perzikkbomen groeit, waar je het ziet hangen van meters ver, en waar je het maar te plukken hebt als je voorbij komt. Maar het geluk groeit aan braambesstruiken. Je ziet het niet, je moet eerst goed zoeken. En om het te plukken, moet je op de grond kruipen en tussen de doornen tasten...”

Daar stond ze wel even verstomd van.

En aangezien hij niets plezants kon bedenken, zweeg hij ook maar. Het bleef daardoor verder stil tussen hen, en ze ging maar weg.

Maar toen ze er later over nadacht, besloot ze toch maar eens terug te gaan. Ze had tenslotte niets beters te doen, en het was eens iets anders dan al die “plezante” vrienden van vroeger. En bovendien... had hij niet gezegd dat je het geluk moet zoeken waar je het niet ziet? Je kon nooit weten. Ze had immers al overal elders gezocht.

Zo kwam het dat ze wat later opnieuw bij hem was, en ze hadden een ernstig en lang gesprek. Zij vond het niet mis, en ze ging daarna nog terug. Haar ouders waren er fel tegen dat ze hem ging opzoeken, omdat hij geen prins was... en dus deed ze het zéker wel. Ze begon hem erg sympathiek te vinden. En vele avonden hebben ze zo samen gepraat. Dikwijls is ze van hem weggelopen omdat het haar verveelde. Dikwijls is ze kwaad weggebleven omdat hij haar gekwetst had. Dikwijls ging ze liever plezier maken bij haar oude vrienden. Dikwijls ook bleef ze weg om hem te sparen van de problemen die zij met zich mee sleepte. Maar altijd kwam ze weer bij hem terug. Omdat... omdat ze ergens voelde dat ze door hem het geluk zou vinden. Alleen wist ze niet hoe?

Zonder dat ze het eigenlijk zelf goed begrepen, ging ze meer en meer van hem houden. Het werd fijn, en het werd heerlijk om bij elkaar te zijn. En zij geloofde dat het geluk eindelijk voor haar op komst was. Zelfs al voelde ze zich nog niet écht “gelukkig”.

Op een avond ging ze weer naar hem toe, en vond de deur van zijn huisje gesloten. Ze begreep het niet en voelde zich triest worden. In paniek vroeg ze aan de burens wat er gebeurd was? Niemand wist het. Hij was verdwenen. Plots, spoorloos.

Zij bleef alleen achter. Ze voelde haar hart breken, ging huiswaarts en liet zich op bed vallen.

Ze weende vele tranen, tot haar hele kamer onder water stond.

En ergens ver weg in een donker bos knarsetandde een oude heks omdat ze voelde dat haar vloek verbroken was.

DE ZWARTE VLEK

Er was eens in een ver land een wijze en goede koning, die een heel bevallige en lieve dochter had.

In een ander land, al even ver, was er een koning, even wijs en even goed, die een heel verstandige en knappe zoon had. Omdat die koning zijn land een al even wijze en goede opvolger wou nalaten, stuurde hij zijn zoon naar de beste scholen van het hele land. En overall behaalde de prins de beste resultaten. De prins groeide op tot een jonge man die in geleerdheid zijns gelijke niet had; de knapste bollen van het land hadden hem hun kennis overgedragen. Maar nog was de koning niet tevreden: zijn zoon moest de meest geleerde koning van de hele wereld worden. En daarom stuurde hij zijn bedienden uit over de hele planeet, op zoek naar de beste professoren en de beste school. Na lang en zorgvuldig zoeken, na veel wikken en wegen, besloot de koning zijn geliefde zoon te zenden naar... het land van de lieve prinses.

De koning ginder hoorde natuurlijk al gauw over de hoge gast die in zijn land verbleef, en tevens kwam hem ter ore hoe verstandig die edele jonkman wel was. En knap om aan te zien bovendien! Daarom besloot hij de prins direct uit te nodigen om zijn vrije zaterdagmiddag eens bij de prinses te komen doorbrengen. In de hoop dat het bezoek het meisje, dat zich zéér verveelde, bij gebrek aan goed gezelschap, wat zou opfleuren, en dat zij er tegelijk ook wat bij zou leren. Want ook hij wenste niets anders dan dat zijn land in wijsheid zou bestuurd worden.

En hij hoopte ook dat, misschien? Wel ja... Je kan immers nooit weten.

De eerstvolgende zaterdagmiddag kwam de prins dus op visite. De prinses en hij brachten de hele namiddag door in het park, wandelend, pratend over van alles en nog wat. En beiden vonden het erg jammer dat het zó vlug al avond was.

Vóór het slapengaan vertelde de prinses zó vurig over die prachtige voorbije uren, dat zelfs de koning zijn ogen gingen tintelen. Hij besloot de prins opnieuw te inviteren. En omdat de bezoeken zo goed bleven meevallen, liet hij de knappe jongeman beloven voortaan elke week op post te zijn. Wat de prins volmondig deed. Zo kwamen en gingen de zaterdagen, en het was een fijne tijd.

En wat gebeuren moest, dat gebeurde ook: zij werden verliefd op elkaar.

Op één van die heerlijke zaterdagen waren ze weer aan het wandelen, maar de prins had al een uur lang niet gesproken, en de prinses vond dit hoogst eigenaardig, omdat dat anders nooit gebeurde. Daarom vroeg ze hem wat er toch kon zijn?

Hij werd rood tot achter zijn oren, kuchte wel tien keer verlegen, en sprak eindelijk stotterend zijn geheime hartenwens uit.

“Oh schone prinses, lieve vriendin” zei hij, “Hoe zalig is het toch bij U te wandelen en met U te kunnen praten! Maar, al moet Gij dat